

23. Quasimodo geniti. A konfirmáció vasárnapja.EMLÉKEZEM ÉS EMLÉKEZTETIEK.

2 Timótheus 1,4-6
2 Timótheus 1,1-14

Gyülekezeteinkben ez a vasárnap a nagy ünnepek közé tartozik. Szép, nagy gyülekezetben, egy kicsit a múlt és a jelen gyülekezetének imádságától kísérve, bizonyosságot tesz hitéről, hűségéről a jövő gyülekezete. Igen, mert ez a gyülekezet 20-40-60 esztendő múlva olyan lesz, amilyenek ti lesztek édes Gyermekeink. Úgy fogják szeretni ezt az ősi templomot, az ekklézsiát, a zsoltárokat és a Jézus Krisztus evangéliumát, ahogyan ti szeretetitek. Olyan lesz ennek a gyülekezetnek a szolgálata, ahogyan ti szolgáltok háliból a Krisztusban kapott kegyelemért, tisztasággal és szeretettel.

Erre a szép ünnepre abból a levélből kaptunk alapígt, amelyet az öreg Pál apostol írt lelki gyermekének, az ifjú Timótheusnak. Gazdag üzenetéből előljáróban álljunk meg egy-egy percé ezeknél a kifejezéseknél is : "szeretett fiam" - "gondolok rád" - "kívánlak látni". Mennyire a mi szívünkben szökadnak e mai napon ezek a szavak!

Amit pedig szíveteknek hűstáblájába szeretnék belevésni kitörölhetetlenül, Isten Ígéje és Lelke által, azt két fogalom közé csoportosítom: Emlékezem és emlékeztetlek.

Emlékezem.

Pál apostol három dologra emlékezik, mikor Timótheusra gondol. Vegyük csak sorra, mert mindegyikben nagy tanítást kapunk.

1. Emlékezem hitedre. Ilyenek^t mond róla: "benned lévő", "képmutatás nélkül való". Mert ilyen az igaz hit. Nem ránk akasztott ünnepi ruha, nem kívül van rajtunk, hanem bennünk van. Mélyebben a csontunknál. Másik jellemzője pedig, hogy képmutatás nélkül való, azaz őszinte, igaz, nem alakoskodó. Sem Istennek, sem embereknek nem mutat mást, mint ami benne van. - Mit mondjunk ezekre? Azt, hogy bennünket is, és benneteket is drága Gyermekeink ilyen hittel ajándékozzon meg az Anyaszentegyház Ura!

2. Emlékezem anyádra és nagyanyádra. Emlékezik a bennünk lakozást vett hitre, hogy Timótheust buzdítsa a családjából való példák által. Ezért "idézi szemei elé nagyanyját, Lois-t és anyját Eunikét, akiktől gyermekkorától oly nevelést kapott, hogy az istenfélelmet már az anyatejjel magába szívhatta." /Kálvin/ - Lehetetlen, hogy mi is ne emlékezzünk éppen ezen a vasárnapon az előttünk járókra, szülőkre és keresztszülőkre, akik a keresztelekor fogadalmat tettek helyettetek, s íme ennek eredményeként tesztet most önként vallást.

3. Emlékezem szeretetedre. Ezt így mondja az Apostol: "megemlékezzvén a te könnyhullatásaidról..." Kétség nem fér hozzá, hogy Timótheus példamutatóan szeretette Megváltóját és a gyülekezetet, amelyben élt és szolgált. Ezt sokféleképpen meg is bizonyította. /E pontnál sorra vehetjük azokat a szolgálatokat, amelyekkel az elmúlt években, hónapokban éppen ezen ifjak adták bizonyosságát a templom, a gyülekezet iránti szeretetüknek. Sokszor valóban messze példamutató és magával ragadó a konfirmandusok hűségese szeretete./ - Soha ne felejtsetek azt a reformátori tanítást, amiről sokszor beszélgettünk, hogy Istent csak az emberekben lehet szeretni: "mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit

nem lát?" /1 Jn 4,20/

Emlékeztetlek.

Pál apostol nemcsak emlékezik, hanem emlékeztet is. Fogadjátok szelídséggel és szeretettel ezeket az emlékeztetéseket.

1. Emlékeztetlek az Isten kegyelmi ajándékára. Jó és szép dolog az, hogy szülők, nagyszülők, keresztszülők ajándékot adnak számotokra e nap emlékére. De jaj, ha csak ezek az ajándékok emlékeztetnek titeket e mai napra. Jaj, ha ezek elhalványítják azt a nagy, semmivel nem pótolható kegyelmi ajándékot, amivel Isten ajándékozott meg bennünket "Ama Szerelmesben". /Bizonyos, hogy az elmúlt hónapokban mindenütt volt egy különösen "forró" előkészítő óra, amikor különösen "jó volt ott lennünk", amikor az evangélium a szívekhez ért.) Nos, emlékeztessük az egész gyülekezetet az evangéliumból éppen arra az üzenetre, amit Isten Lelke elevenné tett az ifjak számára.

2. Emlékeztetlek a kézzrátételre. "Ami a szertartást illeti, azt az apostol^{ok} népüknek régi szokásából vették át, helyesebben, mivel gyakorlatban volt, megtartották. Ugyanis ez az az ékesség, amit Pál más helyen /1 Kor 14,40/ ajánl." /Kálvin/ Nos, ez az apostoli szertartás megmaradt a konfirmációiban. A kézzrátétel az áldás közlését jelenti. Egy-egy ígéssel áldunk meg benneteket. Ezt az ígét heteken, hónapokon át imádságban kértem, kerestem számotokra. Ne engedjétek a földre hullani, zárjátok azt szívetekbe, vigyétek magatokkal, s emlékezzetek reá a későbbi esztendőkbén is.

3. Emlékeztetlek a Szentlélek ajándékára. Isten, ke-

gyelmi ajándékát velünk a Szentlélek által közli. Szentlélek nélkül senki sem mondhatja Úrnak Krisztust sem. Mindnyájan el tudjátok mondani a Heidelbergi Káté 53. kérdését: "Mit hiszel a Szentlélekről? - Hiszem először, hogy Ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten. Másodsor, hogy Ő nekem is adott, engem is igaz hit által Krisztusnak és minden Ő jótéteményének részesévé tesz, vigasztal és velem marad mindörökké." Ismételgessétek szívetekben, hogy egész életetekben ebben a boldog hitben élhessetek!

Gerjeszd fel...!

Befejezésül még egy szót szeretnék szívetekre helyezni: "Gerjeszd fel..." Hadd szólaljon meg közöttünk nagy tanítónk, Kálvin János. E szó magyarázatául Ő ezt mondja: "Ez a figyelmeztetés több a szükségesnél. Mert elő szokott fordulni és bizonyos tekintetben természetes is, hogy a kiváló adományok gondatlanságot okoznak, aminek kísérője aztán a tétlenség. Szorgalmasan törekednünk kell, hogy ami jó bennünk elkezdődött, azt műveljük ki, s ami szunnyadozik, azt gyűjtsük lángra. A hasonlat, amit Pál használ, a gyenge tűzről van véve, vagy arról, amelyik lassan kialszik, ha fűvás és új fának rátétele által erőt és lángot nem kap. Ezért emlékezzünk arra, hogy az Isten adományait hasznosítanunk kell, nehogy a tétlenség és felhasználás hiánya miatt megrozsdásodjanak. S emlékezzünk arra is, hogy azokban buzgón előre kell mennünk, nehogy kusstaságunk miatt megsemmisüljenek."

Segítsen benneteket Isten Lelke, hogy az igyekezetben ne legyetek restek, léleekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgálatok. /Rm 12,11/ Amen.